

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984989440/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

den anden side. En ny omgang fallitter, og den visnede langsomt hen. I de gamle købmandsgårde flyttede detailister og små håndværkere ind, som lod bygningerne forfalde og dø ud. De fleste gamle huse, der nu står, er nye; de har fået alderdomssvækkelse før tiden.

Men alligevel: optimisten, der kommer trillende på sin sikkell lige ud af nutidens kultur og er lækkersulten efter små provinsbyers idyl, han behøver ikke at trille Sandøre forbi. Han styrer ud langs fjorden og trækker med sin maskine op på den højeste bakke, hvor forskønelsselskabet netop har anbragt en bænk til hans personlige afbenyttelse. Det skal være en sommeraften. Han ser byen ligge i en dis så blå som rogen af den fineste havaneser; fra fabrikksskorstenene ligger en lang fjerbusk strakt hen i luften, og de private huse ryger sig også en aflensigar. Toget løber ind og støder klumper af snehvid damp op, som straks fortæres af luften og forsvinder, men længere tilbage, over jærnbanen — på det sted, hvor fyrbøderen sidst la i maskinen — dær ligger et stykke langagtigt, isoleret kulrøg, som en sort larve, der kravler langs ad horisonten. Hele byen ligger for ham med varme, røde tage og kolde, blå tage: stakke af grønne træer skubber deres brede rygge og deres spidse hatte op imellem. Byen er god nok fra denne bænk; man får den oven i købet to gange, ti den står på hovedet i fjordens silkeblå vand, og det firkantede lærn synger med sin stærke metalrøst: Kirkeklokke, ej til hovedstæder — —

Solen går ned bag byen og lyser fred over det hele, men hør nu: en harmonika skråler larmende op og prostituerer sig ubekymret i stilheden, som en, der på et stille, rørende sted siger noget gruelig latterligt med høj røst, men så blir den forskrækket over sig selv og tier stille igen, ganske flov.

Fjorden spejler så stærkt, at man slet ikke ser den

mere, kun engang imellem går en vindstribe henover, og et bælte mat vand ses midt i spejlet. Vandet smasker dæmpet mellem to sten; det er et stort dyr, der ligger og slikker sig.

Når solen er helt borte, ses byen kulsort, en takket stribe langs vandet, der saver et uregelmæssigt stykke ud af himlen. Vandet og himlen er ikke til at skælnes fra hinanden, det gløder ovenover, og det gløder nedenunder, det aftar gulnende til begge sider, og så blåner det, med grønt som overgang.

Nu ligger byen slet ikke på jorden længere; der er også himmel neden for den, den hænger jo i luften, en sort, symmetrisk silhuet, kirketårn opad, og kirketårn nedad, skorstenenes mørke linjer op i rødt og ned i rødt, og når øjet følger med fjorden udefter, blir silhuetten tyndere, en forsvindende landstribe med rødt under og rødt over rødmer selv langt hen i aftenen og ender til sidst som en stribe røg — —

Her sætter optimisten sig på sin maskine igen, ruller tilbage langs fjorden og kører forbi, videre, ind i landet.
